

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijų leidinys

Gyveno sykj vienuolis – tykiai ir ramiai. Tik vienas dalykas jį trikdė – amžinybės baimė. Išrinktieji rojuje gieda garbės himnus Dievui kaip ir vienuoliai. Kurį laiką tai malonu. Tačiau daryti tai visą amžinybę?!

Vieną pavasario dieną vienuolis kaip paprastai išėjo pasivaikščioti po vienuolyną supusį mišką. Oras buvo šiltas ir gaivus, kvėpėjo žolynai ir gėlės. Prisiminęs jį neraminusį klausimą, vyras giliai atsiduso. Jam virš galvos ėmė sukti lakštingala. Vienuolį taip užliejo švelni, tyra, melodinga giesmė, kad nuščiuvęs jis viską pamiršo. Nieko nuostabesnio gyvenime nebuvo girdėjęs, tad akimirka sustingo, apimtas ekstazės.

Atsikvošėjęs prisiminė, kad jau laikas melstis, tad nuskubėjo į vienuolyną. Keista: prieangyje jis išvydo nepažįstamą vienuolį budėtoją.

– Ko pageidautumėte? – mandagiai pasiteiravo budėtojas.

Nieko nesuprasdamas, suirzęs vienuolis atšovė, kad jam reikia patekti į vidų, nes jis vėluojąs maldai. Nepažįstamasis žiūrėjo į jį klausiamu žvilgsniu. Tada nekantraujantis vienuolis audringai pareikalavo iškviešti abatą. Deja, abatas taip pat pasirodė esąs jam nepažįstamas, tad vargšas vienuolis tiesiog nustėro iš siaubo. Užsikirsdamas jis ėmė lementti, kad tik trumpam buvo išėjęs iš vienuolyno pasivaikščioti, kad minutėlę sugaišo klausydamas lakštingalos giesmės, bet po to parskubėjo, kad nepavėluotų popietinei maldai.

– Prieš šimtą metų, – galiausiai tarė abatas, – vienas šio vienuolyno brolis būtent šiuo metų laiku ir tą patį valandą buvo išėjęs iš vienuolyno ir negrįžo. Niekas daugiau jo nėra matęs.

Tada vienuolis suprato, kad Dievas jį išklausė. Šimtas metų jam praskriejo lyg paukščio giesmės sukeltos ekstazės akimirka, tad amžinybė yra niekas kitas kaip akimirka Dievo ekstazėje.

**“Budėkite ir būkite
pasirengę,
nes nežinote,
kurią valandą ateis
Žmogaus Sūnus.”**

Mt 24, 42. 44

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Išm 18, 6–9; Ps 32, 1. 12. 18–20. 22; Žyd 11, 1–2, 8–19

Psalms atliepas

Laiminga tauta, kuri išrinkta būti Viešpaties nuosavybe.

Evangelija pagal Luką (12, 31–48)

Jėzus kalbėjo savo mokiniams: „Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tėvas panorėjo atiduoti jums karalystę!“ Išparduokite savo turtą ir išdalykite jį išmaldai. Įsitaisykite sau piniginių, kurios nesusidėvi, kraukite nenykstantį lobį danguje, kur joks vagis neprieis ir kandys nesuės. Kur jūsų lobis, ten ir jūsų širdis.

Tebūnie jūsų strėnos sujuostos ir žiburiai uždegti. Jūs būkite panašūs į žmones, kurie laukia savo šeimininko, grįžtančio iš vestuvių, kad kai tik jis parvyks ir pasibels, tuojau atidarytų. Laimingi tarnai, kuriuos sugrįžęs šeimininkas ras budinčius. Iš tiesų sakau jums: jis susijuos, susodins juos prie stalo ir, eidamas aplinkui, patarinas jiems. Jeigu jis sugrįžtų antrosios ar trečiosios nakties sargybos metu ir rastų juos budinčius, laimingi jie! Įsidėmėkite: jei šeimininkas žinotų, kurią valandą ateis vagis, neleistų jam įsilaužti į savo namus. Ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikėsite“.

Tuomet Petras paklausė: „Viešpatie, ar šį palyginimą pasakei tik mums, ar visiems?“ Viešpats atsakė: „Kas yra tas ištikimas ir sumanus užvaizdas, kurį šeimininkas paskirs vadovauti šeimynai ir deramu laiku ją maitinti? Laimingas tarnas, kurį sugrįžęs šeimininkas ras taip darantį. Sakau jums tiesą: jis paskirs jį valdyti visų savo turto. Bet jeigu anas tarnas pasakys pats sau: 'Mano šeimininkas neskuba grįžti' ir ims mušti tarnus bei tarnaites, valgyti, gerti ir girtuokliauti, tai to tarno šeimininkas sugrįš vieną gražią dieną, kai jis nelaukia, ir tokia valandą, kurią jis nė manyti nemano. Jis žiauriai nubaus jį, ir jam teks neištikimųjų likimas.“

Tarnas, kuris žino savo šeimininko valią, bet nieko neparuošia ir pagal jo valią nedaro, bus smarkiai nuplaktas. O kuris nežino (šeimininko valios), kad ir baustinai pasielgęs, bus mažai plakamas. Iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug pareikalauta, ir kam daug patikėta, iš to bus daug ir išieškota“.

Evangelijos komentaras:

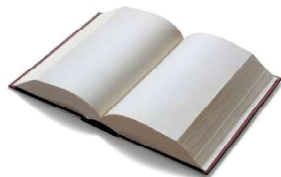
„Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tėvas panorėjo atiduoti jums karalystę!“

Baimė... gyvenimo beprasmybės baimė, kasdienis nerimas dėl rytdienos, tos stingdančios mintys kuriančios vis baisesnius būsimų įvykių scenarijus. Ir niekas neįvyksta pagal planą arba įvyksta visai ne tai, ko laukiau. Ateini, ir baimė dingsta... Kaip? Bet ar taip svarbu žinoti – kaip? Mokausi pasiduoti ir nieko nebeklausinėti.

Laukti, budėti. Koks sunkus uždavinys šiame beprotiškai skubančiame pasaulyje. Rodos sustosiu tik akimirkai, ir būsiu paliktas šalikelėje. Sustoti, atverti širdį ir tyloje klausytis - gal išgirsiu taip lauktus žingsnius ar dvelksmą širdies gelmėse?

Kiek kartų atėjai, beldei ir radai mane paskendusį darbuose darbeliuose, spoksantį į gal, niekus? Kaip išmokti Tavęs laukti, kaip išgirsti kai ateini? Ar vis būti beviltiškos laimės paieškose, kurios išsipildys? Kai širdis veržiasi kažkur į tolus ir neranda to, ko ieškau šiame pasaulyje, tada mokausi tylėti... Girdžiu pravažiuojančias mašinas, žmonių balsus. Nutyla jie vakarais. Dabar jau nerimastingos mintys nurimsta ir, dingsta laikas. Tik tyla ir širdies švelnumas. Ar tai Tu atėjai? Ar atėjęs išvaduojį mane iš triukšmo ir laiko nelaisvės?

Tiek daug davei – gyvybę, draugus, tikėjimą, visą žaizduojantį pasaulį. Ko pareikalausi? Ar pajėgsiu nors menka dalele atsilyginti... ar ištersiu? „Bus daug ir išieškota...“ Vėl įslenka baimė ir nežinia. Ar pajėgsiu?.. Bet gal nėra kito būdo išgryninti mano padalintą širdį kaip tik per sunkumus, netektį, kančią? Gal tik jie gali išdeginti netvirtumą manyje? Kelias pasirinktas. Jau žinau ko labiausiai bijau - grįžti atgal, į gyvenimą be Tavęs, į tamsą, neviltį, beprasmybę. „Mano širdie, kodėl tu tokia nuliūdusi? Ko taip nerimsti krūtinėj? Viltį turėk Dievuje!“

APIBENDRINTAS SINODINIS KELIAS VILKAVIŠKIO VYSKUPIJOJE

TEMA: „KELIONĖS BENDRKELEIVIAI“.

Reikšmingiausi pastebėjimai:

- *Reikia išmintingo vadovo, įtaigaus žmogaus, kad suvaldytų situaciją parapijoje;*

- *Bendruomeniškumo trūkumas, reikia daugiau socialinio jautrumo: pastebėti ir reaguoti į žmonių bėdas bei sunkumus;*

- *Daugiau dėmesio žmogui, nepaisant to, koks jis yra;*

- *Kunigas turėtų labiau prisileisti žmogų ir pasistengti jį pažinti;*

- *Bažnyčia turi daryti atgailą ir gebėti atleisti;*

- *Lieka nerimas, kad bendrakeleiviai dažnai neprisiima atsakomybės ir vengia įsipareigojimo lydėti, domėtis, „gydyti“, konkrečiai padėti;*

- *Akcentuoti křtociškumą, kaip galimybę nesureikšminti savęs ir pastebėti kitą;*

- *Bažnyčia turi gydyti jautrumu ir gailėstingumu.*

Šioje temoje žmonės mano, kad bendruomeniškumui ugdyti pirmiausiai reikia daugiau socialinio jautrumo: pastebėti žmonių bėdas ir sunkumus ir aktyviau į tai reaguoti. Daugiau dėmesio žmogui ir pagarbos jam. Bendruomeniškumo poreikis skatina ieškoti naujų bendravimo Bažnyčioje formų: kas paskatintų bendrakeleivius labiau pasitikėti vienas kitu, prisiimti atsakomybę bei įsipareigojimą lydėti, domėtis, „gydyti“, konkrečiai padėti. Bažnyčia turi grįžti prie savo misijos – gydyti. Bažnyčioje, kaip bendruomenėje, žmonės turi patirti gailėstingumą. Bendrakeleiviai (vyskupas, kunigai, tikintieji, draugai) yra dovana ir džiaugsmo priežastis, tačiau lieka nerimas, kad tikėjimo kelionėje esame vieni, kad einame labiau asmeniškai, bet ne bendruomeniškai, praeidami pro tuos „gulinčius pakelėse“ ir laikydami save vertingesniais už juos. „Gulintys pakelėje“ – tai tie, kurie pakrikštyti, bet lieka šalia Bažnyčios. Dėl ko taip nutinka, priežasčių yra daug, tačiau viena iš jų, kad po Krikšto vaikai dažniausiai gauna minimalų religinį auklėjimą šeimoje (arba visai jo negauna). Vaikai gali tapti tikrais Bažnyčios bendrakeleiviais, nes yra atviri ir imlūs Dievo malonei.

„Gulintys pakelėje“ – ne tik visuomenės atstumtieji ar asocialūs asmenys, bet dažnai ir mūsų „žvaigždės“, plačiai besireiškiančios įvairiose žiniasklaidos priemonėse, bet viduje pasimetusios ir tuščios, dažnai patyrusios ne vieną traumą ir nežinančios, kur ieškoti laimės.

Mūsų rūpesčiai, nerimas, baimės, aistros, įvairūs stabai užstoja Dievą. Nenorime nieko keisti savo gyvenime, todėl bandome „išplaukti“ be Dievo. Mūsų aplinkoje daug individualizmo, egoizmo, savojo „aš“ sureikšminimo. Kad galėtume keliauti kartu, patys turime atsiversti – ugdyti savyje nuolankumą, atlaidumą. Reikia daugiau drąsos, išminties, žinių, gailėstingumo, vidinio tvirtumo. Ne mažiau svarbus yra išmintingo ir rūpestingo, visus suburiantio vadovo vaidmuo. Tikintieji siūlo: skatinti kunigų iniciatyvas burti bendruomenes, susitelkti ne tik į liturgiją ar katechezę, bet gyvu pavyzdžiu rodyti žodžio ir gyvenimo dermę, skleisti tikėjimą ne iš baimės (liga, mirtis, baismė už nuodėmę), bet iš meilės (gailėstingumas, atvirumas, dėkingumas, bendrystė). Žmonėms svarbu, kad kunigai ir vienuolės gyventų tuo, ką skelbia, nesistengtų būti labiau pasaulietiški. Tikintieji taip pat turi siekti, kad išorė derėtų su vidumi, kad viešpatautų meilė ir tiesa, kad įveiktume melą ir apgaulę.

Tema: „KLAUSYTIŠ IR KALBĖTI“

Reikšmingiausi pastebėjimai:

- *Daugiau kunigo dėmesio pasauliečiams: jais domėtis, domėtis jų gyvenimo situacijomis, klausytis, išgirsti ką jie galvoja, kaip jie supranta Bažnyčios ir pasaulio reikalus;*

- *Reikia vadovų – kad vestų, stebėtų, padrąsintų;*

- *Kunigai nemoka klausytis;*

- *Pataikavimas pasaulio dvasiai, vienybės trūkumas;*

Apie artėjančią Šv. Baltramiejaus šventę Šlienavos bažnyčioje

Rugpjūčio 28 d., Šlienavoje švęsime Šv. Baltramiejaus šventę, kuriai jau pradedame ruoštis.

Šventinė Eucharistija bus švenčiama 12 val., o Viršužiglio bažnyčioje tame sekmadienį – 9 val.

Chorų repeticijos

Šlienavos bažnyčioje – pirmadieniais, 19 val., Viršužiglio bažnyčioje – sekmadieniais po 11 val. Eucharistijos šventimo.

Turintys smalsumo ar bent trupinėlį noro giedoti, ar galvojantys tik save išbandyti, kviečiame ateiti bent į vieną repeticiją. Visų Jūsų laukia vargonininkė leva.

⇒ - **Žmonių religinis augimas per katechezes, homilijas;**

- **Bažnyčia turėtų gebėti su šiandieniu pasauliu kalbėtis filosofijos ir teologijos kalba, kad neprarastų savo tikrojo identiteto ir taip, kad pasauliui būtų aišku, ką Bažnyčia nori pasakyti ir perduoti, nelikti tik atskirų nuomonių, ideologijų ar „man taip atrodo“ sraute;**

- **Paprieštarauti reikia ramiai, neįžeidžiant, paaiškinti kantrybės ir meilės kalba, išlaikyti vidinę ramybę. Iškilus problemai, ieškoti atsakymo Šventajame Rašte;**

- **Ugdyti tikėjimo kultūrą;**

- **Daugiau bendravimą palaikančių iniciatyvų, aiškesnių tikėjimo ir vertybinių gairių;**

- **Kovoti su puikybe, egoizmu, susireikšminimu;**

- **Reikalinga meilės ir geranoriškumo dvasia.**

Aptardami šią temą žmonės išsako lūkestį, kad kunigas daugiau dėmesio skirtų parapijiečiams: jais domėtusi, juos kalbinti, labiau įsigilinti į jų situacijas, klausytusi ir išgirstų, ką jie galvoja, kaip jie supranta vienus ar kitus dalykus, galiausiai kalbėtusi tarpusavyje, nes labai dažnai informacija ir supratimas Bažnyčios viduje labai radikaliai skiriasi net pamatiniais klausimais. Kunigų požiūrių ir asmenybių skirtumas neretai trukdo kalbėtis ar suprasti tikrą Bažnyčios mokymą vienu ar kitu klausimu. Yra daug individualizmo, užsisiklindimo, nepasitikėjimo, kurie trukdo atsiverti, dalyvauti parapijos gyvenime; pasitenkinama tik savo žinojimu nenorint girdėti, ką kalba ir moko Bažnyčia. Žmonės tiesiog neturi bendrytės ir dalijimosi patirties. Todėl reikia skatinti parapijose kurti kuo daugiau grupių, kuriose visi galėtų išsakyti savo nuomonę, augti tikėjime, pajusti tikrą bendruomeniškumą. Labai svarbu neatstumti nei vieno žmogaus: pabrėžti netinkamą elgesį, bet ne smerkti žmogų.

Tikintieji norėtų ne tik daugiau bendravimą palaikančių iniciatyvų, bet ir aiškesnių tikėjimo ir vertybinių gairių. Žmonės šiandieninėje pliaralizmo ir reliatyvizmo aplinkoje norėtų aiškesnės ir tvirtesnės Bažnyčios pozicijos tiek tikėjimo, tiek moralės, tiek socialinio gyvenimo klausimais. Pasigendama tvirtos ir padrąsinančios Bažnyčios vadovų laikysenos. Labai svarbu, kad jie nebijotų paprieštarauti klaidinančioms ir su tikėjimu kontrastuojančioms idėjoms.

Jaunų žmonių nuomone – svarbu, kad Bažnyčia kalbėtų su jaunimu jų kalba, t. y. nuoširdžiai, argumentuotai, remiantis mokslu (juk Dievas ir mokslas neprieštarauja vienas kitam). Jaunimui svarbiau ne kunigo pamokslo skaitymas iš lapelio (dažnai visiškai nesusijęs su skaityta dienos Evangelija), o jo dialogas su Bažnyčia (turėta omenyje ne nuleista galva skaitant, o kalbėjimas žmonėms), paremtas turima per savo tarnystę surinkta patirtimi. Šiandien reikia uždegančio pavyzdžio, širdies kalbos, meilės kalbos. Bažnyčios istorija turtinga stebuklais. Juos reikia atverti, apie juos kalbėti, gyvai liudyti.

Bus daugiau.